

Píseň: S37 - Čest dej + **modlitba;** **Čtení:** Gn 3, 1-24

Milí přátelé,

na posledním setkání jsme začali příběh lidského hříchu, pádu a vyhnání ze zahrady. Soustředil jsem se zejm. na to, proč právě tento příběh je prvním o člověku - protože *je* prvním příběhem každého člověka. Ačkoli s odlišnými kulisami. A také je příběhem celého lidského života - neusiluje-li o spravedlnost v Božích očích. Běžně pak i v tomto „ideálním“ případě.

Hadovo slovo po požití ovoce poznání dobrého a zlého se ukázalo jako pravdivé - ale narozdíl od Gn 2, 25 náhle muži i ženy vadí, že jsou nazí. Utíkají se tedy pro pomoc k silám démonským - symbolizovaným fíkovníkem - protože k jakým jiným, když Hospodina Boha opustili? Ke svým?

Zdůrazňoval jsem také Gn 3, 6, totiž že muž byl u celého toho dění s ženou. „Za vším hledej ženu“ Bible nezná. Zná „za vším hledej člověka.“ Jak to dnes ještě uslyšíme.

Avšak zároveň, stejně jako v pokračování příběhu, v příběhu zní naděje. V prohlédnutí k „určování dobrého a zlého“ se člověk může skrze moudré rozvažování (hebrejské s-k-l!) vrátit zpět - protože k poslušnosti Bohu. Vzdát se božského rozhodování o tom, co je dobré a a co zlé. Jak o tom opět uslyšíme i dnes.

Pokračování prvního lidského příběhu

K příběhu Gn 3 se určitě vrátíme ještě po Novém roce, možná dvakrát, témat totiž otevírá celou řadu. I dnes využiji preciznosti Překlada s výkladem, které dookomentuji.

Avšak několik bodů před tím: Přestože had i žena se o Stvořiteli vyjadřují pouze jako o „Bohu“ (hebr. elohím; Gn 3, 1-8), vypravěč ho opět (srv. Gn 2, 15-22!) popisuje oním spojením dvou základních tradic: Hospodin Bůh (elohím jhwh; „elohím adonaj“). Možná už zde člověk selhal, když zapomněl, že Bůh je Hospodinem, a že Hospodin je Bohem.

Toto není podstatné jen z hlediska pochopení proudů Písma svatého a jejich vzájemných vztahů. I to je však krásné: Navzdory odlišnostem - často neharmonizovatelným - se ctili natolik, že se navzájem prolínali a vědomě propojovali.

V příběhu pak tento velice nenápadný detail ukazuje, jak strašně mimo člověk byl „již“ při stvoření. Tedy jak „mimo“ jsme již od svého buněčného základu: Ačkoli žijeme s Hospodinem Bohem v obecenství jeho zahrady, ani neumíme pořádně vyslovit jeho jméno. Co to asi vypovídá o naší straně tohoto vztahu?

Zejména, když si příběh dává záležet, aby vypravěč vždy znovu Stvořitele světa pojmenoval tím nejkompletnějším jménem, jehož jsme schopni: Hospodin Bůh. Člověk v příběhu nikoli. Tak málo nám na Stvořiteli a Vykupiteli záleží. Tak málo nám záleží na jeho moudrosti, ba jménu, na jeho jednání. Proto máme člověka již od narození učit dobré cestě, aby se odvrátil od té samozřejmé, instinktivní, pudové, a tak sebestředné, sobecké a zlé cesty. A obrátil k Bohu.

Překlad s výkladem

Další skrze Překlad s výkladem s dalším komentářem... (viz příloha).

Závěr

Člověk byl stvořen k obrazu Božímu. A v jistém, velmi omezeném, smyslu tento obraz vždy znovu naplňuje: Staví se nad Boha, svého Stvořitele. Po vzoru Gn 3. Člověk chce určovat, co je dobré a co zlé. Ne v tom poslouchat jiného natožpak Jiného. A to i tváří v tvář lidskému pokání. Místo aby se člověk svého domněle mocenského postavení vzdal a přijal Boží Slovo.

Kde člověk rozhoduje o dobrém a zlém, tam vyhání z ráje sebe i jiné. A milerád podléhá sátánům, tedy pokušitelům, v nejrůznějších formách. Kde lidská bytost nechce poslouchat, podřizovat se, znát fakta, vidět pravdu a ještě svaluje vinu na jiné, tam se člověk vzdaluje od Boha. A tak přibližuje peklu - stavu bez Hospodina Boha.

Avšak i ve vyhnání a Božím vzdálení se je přítomna Boží milost. Ta mizí pouze v situaci, kdy se člověk od Boha oddělí plně. Člověk v příběhu Gn 3 není usmrčen, ačkoli to vyžaduje spravedlnost Zákona - Gn 2, 17 (srv. Ježíše a Pavla!). Ba dokonce je člověčenstvu dáno odění, které nahrazuje nevyhnutelné spojení se silami zla. A tak činí spojení se zlem vyhnutelným - skrze oběť symbolizovanou koženými suknicemi.

Člověk se tedy může k Bohu vrátit. Ne ve smyslu, že by na světě mohlo být Boží království - to až když přijde Bůh znovu, až odvolá ty hluboce symbolické cheruby od bran své zahrady. Avšak člověk se může navrátit ve smyslu pokání, přiznání svého podílu (často většinového) na své situaci. A pak se dějí zázraky - Boží milost se přibližuje a napravuje i pro člověka nenapravitelné.

Avšak pokračováním příběhu Gn 3 není příběh návratu, nýbrž Kaina a Ábela. Opět proto, že Bible v první řadě popisuje, *jaký je svět a jaký je člověk*. Poté a mezi řádky „jen“ nenápadně dodává, *jaký svět a člověk mohou být*. Zda je odpovědí na vlastní hřích a vinu před Bohem vzpoura - a tak oddělení od Boha. Nebo přiznání viny a nesení následků. K čemuž však vždy patří také nesení Boží milosti vykoupení.

**Píseň: S215 - Neskládejte v mocných naději + Modlitba
Páně
Rozhovor**